

Ruhum Seyyah Olmuş

– YLMZ · 17 Ekim 2020

RUHUM SEYYAH OLMUŞ

Bir solukta okuduğum cümlelerin ve gözümün sınırlarının algılayabildiği ölçülerdeki paragrafların yerini “Görmek” adlı romanda neredeyse paragraf boyutunda cümleler, tam anlamıyla yazım ve anlatım hatası diyemesem de kimin ne dediği belli olmayan, biri biterken diğeri başlayan diyaloglar beni sık sık dalmalara, derin hayallere yönlendiriyor ve kitabın içindeyken bir anda kendimi farklı mekanlarda buluyorum. Bu kitabın devamı olduğu iddia edildiği için söz ediyorum, bir önceki kitabında da ilgi çekici konusuna rağmen sözünü ettiğim noktada aynı hissi yaşatmıştı yazar bana. Kim bilir belki de bu üslubuyla koca bir toplumdaki baskıyı, kafa karışıklığını okuyucuya da yaşatmak istemiştir. Kitapta iktidarın baskısının son bulmasını, olayların bitmesini isteyen toplum fertleri gibi adeta bu sürecin son bulmasını ben de istiyor ve adeta kaçarcasına farklı hayallere dalıyorum...

Romanda sözünü ettiğim baskın rejimi kurmaya çalışan başbakan ve adamlarını izlerken nasıl olduğunu bilmiyorum kendimi Ordu'nun Taşbaşı adlı Rum mahallesinde buluyorum. Ne işim var burada, bilmiyorum. Karadeniz gezim sırasında bu mahalleyi gezi listeme özellikle eklemiş ve gezerken mahallenin her bir evinin özenle düzenlenişine, her bir ev sahibinin bahçelerini birbiriyle yarışarcasına estetik bir mimariyle donatışına, farklı çiçeklerle bezeyişine, kısaca mahallenin her anlamda güzelliğine hayran kalmış, içimden “İşte gerçek kentleşme böyle olmalı!..” demiştim. Mahalleden çıkışında ise düşüncelerim yaptığım kıyasla beni karamsarlık ve hüzne bulamıştı. Çünkü köylerden kentlere plansız göçün sonucu ortaya çıkan yüksek binaları görmüştüm bu şehrin geri kalan kısımlarında... Aynı zamanda dibindeki denize yokmuş muamelesi sergileyen, sanki önündeki denize sırtını dönmüşçesine güzelliklerinden faydalanamayan garip bir şehirdi burası!..

Şehrin göz alıcı noktalarının ve daha sonrasında gördüklerimin oluşturduğu kafa karışıklığıyla oradan ayrılırken bir anda yanı başımızdaki Alaca ilçesindeki halamların müstakil evlerden oluşan mahallesinde buluyorum kendimi. Sanırım bir kıyasın, bir özeleştirinin hazırlığını yapıyor, buna istek duyuyor ruhum... Güzelim müstakil evler -güzelim, dediğime bakmayın; evler maddi imkanların kısıtlılığında şekil almış, bu belli de- önlerinde yoldan görünümü kapatmak için yapılmış yüksek duvarlar yer etmiş. Evin boyunca yükselen dış duvarlar!.. İşin sosyolojik boyutunda bu durum, bireylerin birbirine güvensizliğinin bir göstergesi değil mi, diye düşünüyorum. Oysa Rum mahallesinde gezerken ağaçtan yapılmış ve çok beğendi-ğim doğal masalarında kahvaltı yapan insanları görmüş, hatta rahatsızlık verme endişesini duyarak kısa süreli de olsa onları zevkle izlemiştim. Olması gerektiği gibi bir aile meclisi ve hoş sohbet bir kahvaltı anı... O yaşayanlar bugün itibarıyla hala Rumlar mı bilmiyorum ama bir geleneğin yöre halkı tarafından seyerek ve isteyerek yaşatıldığı çok belliydi. Peki bu sözünü ettiğim duvarlar bizde neden vardı? Bizde, bizim toplum kültürümüzde birbirine güvenin daha belirgin bir halde olması gerekirken

gördüğüm bu tezat nedendi?..

Düşünürken toparlanıyor; kafamdaki bunca soruyla adeta kitaptan, anlatımdan uzaklaşmanın yazara karşı mahcubiyetini duyarak tekrar okumaya koyuluyorum. Başbakan ve bakanları baskı rejimine uymak istemeyen halka yaptıkları sıkıyönetim vb. uygulamalara esasında içi boş, sözde vatanseverlik duygularıyla yüklü anlamlar kazandırmaya çalışıyorlar. Güya atalarımızın kanları ile kurdukları bu topraklarda bugünün halkının siyasilere güvenleri kalmadığı için oy vermemeleri tam bir ihanetti. Bu çaresiz halkın gösterdiği yasal ve toplumsal tepkiler “hainlik” yaftasıyla kirletilerek onlara geri döndürülüyor, halkın geleceğine dair ümitler her geçen gün biraz daha tüketiliyordu...

Bu acziyet beni sıkıyor yine... Tüm dünya, tüm zamanlarda mı bu haksızlıklara maruz kaldı, diye düşünürken aklım bugünkü dersin de etkisiyle yirmi beş yıl önce kaybettiğim babama gidiyor. Sanırım kitaptaki halkın çaresizlikleri beni de bu çaresizliğime taşıyor... Son yıllarda sınıflarıma “baba”lardan söz etmekte zorlandığım hissini hatırlıyorum. Zira önceki yıl mezun ettiklerimde çok sayıda öğrencim vardı bunlardan birini bir şekilde kaybeden... Ya ölümle ya da başka tür bir ayrılıkla... Evet, bunu yaparken zorlanıyordum ama bu durum bende zamanla yeni çıkış yolları, yeni sosyal faydalar kazanmama ve kazandırmama katkı sağladı. Şimdilerde o üzümler diye korktuğum öğrencilerim, benim de onlarla aynı kaderi paylaşıyor olmamın rahatlığı içinde oturuyor, benimle birlikte adeta kıskançlık duygusuna savaşı ilan ederek arkadaşlarının anlatımından keyif alıp ebeveynleri ile ilgili anılarını dinliyorlar. Bu durum normal şartlarda anlaşılması zor biliyorum ama uygun zeminler hazırlanıp zamanla kazandığımız doğru davranışlar sayesinde dostlarımızın anılarını içine az hüznü katılmış tebessüm ifadeleriyle dinliyor, kim bilir belki de yaşamak istediklerimizi dinleyerek yarım kalan hayallerimizi onların desteğiyle tamamlıyoruz. Ardından da iç dünyamızdaki bu coşkun duygularla anlatıcının yüzünde beliren mutluluğa eşlik ediyoruz. Zor olanı başarıyoruz. Hem anlatıcılar da bunun farkında. Onların da bizi anladığını sunumları sırasındaki gözlerimize dostça kaçamak bakışlarından anlıyoruz. Ve o an içimden şunlar geçiyor: Dışarıdaki korkunç dünyanın eşiğinde biz ne kadar ulvi duygular yaşıyor, küçücük yüreklerimizle ne kadar büyük işler başarıyoruz!..

O ara, dersin başında öğrencilerimle dinlediğim Yeni Türkü grubunun “Bana Bir Masal Anlat Baba” şarkısı geliyor aklıma... Sonra neden bilmiyorum Sait Faik’in “Son Kuşlar” adlı hikayesinin son paragrafı... Ve babalar varken bilinmeyen kıymetler, değerlendirilemeyen cevherler!.. Feda edilmiş hayatların ardından evladından güler yüzden başkasını beklemeyen bir baba hüznüyle geliyor karşıma... Babasının yokluğunda adeta bir filozofun düşünce inceliğine ermiş bir evlat da yanı başımda... Tezatlar, tezatlar, tezatlar!.. Sonra iç sesimle kendime sesleniyor, bu hayatın olağan akışında bir gariplik var, diyerek isyan ediyor; birbirini tanımayan fakat her ikisi de özlemlerle dolu bu iki koca yüreği özlemini duydukları duygularla birbirine kavuşturuyorum!..

İşte sanırım başından beri anlattıklarımın, ruhumdaki sıkıntıların beni getireceği rahatlama noktası sanırım burasıydı...

Sonra içimdeki ses yine sesleniyor ama bu hazzın keyfini biraz daha hissetmek istiyorum duracağım az

daha...

Yılmaz OCAK